

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: L.L., nar. „X“, bytem N. R. 207, Ú. n. O.,** zastoupeného Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou, se sídlem tř. 17. listopadu 623, 530 02 Pardubice, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2013, č.j. MPSV-UM/7137/13/4S-PDK,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí** Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 12.7.2013, č.j. MPSV-UP/1091922/13/AIS-SSL a dále rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17.10.2013, č.j. MPSV-UM/7137/13/4S-PDK, **se pro vady řízení zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává** a žalovaný toto právo **nemá**.
- III. **Mgr. Janě Hladíkové**, advokátce, **se přiznává** vůči České republice právo na náhradu odměny a hotových výdajů ve výši 1.573 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 12.7.2013, jímž tento správní orgán I. stupně přiznal žalobci příspěvek na péči ve výši 800 Kč od června 2013. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce zejména poukázal na to, že dne 30.3.2013 došlo ke změně invalidity žalobce na III. stupeň z důvodu častých záchvatů a zranění při nich, opatrovnice žalobce, jeho matka, popsala v žalobě problémy s žalobcem, kdy uvedla *„Záchvaty mého syna jsou převážně v noci, někdy i přes den, mívá křeče v celém těle, záchvat probíhá také tak, že rozbíjí zařízení v bytě, bije mne, nadává mi, utíká a to vše v záchvatu, protože neví sám o sobě a co se děje. Je to můj syn, bojím se o něj, nechci, aby se mu stalo, víc než má nyní. Při konzultaci lékařů ze záchranky nesmí zůstat v žádném případě sám, i když pak toto v lékařských zprávách nestojí. Při záchvatu mu hrozí otok mozku, udušení zvratky, nebo zástava srdce.“* Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval svou argumentaci z obsahu žalovaného rozhodnutí a z posudku PK MPSV v Hradci Králové a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jak vyplývá ze správního spisu, v projednávané věci vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), kterým přiznal žalobci příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od června 2013. Správní orgán I. stupně vycházel z posudku posudkového lékaře OSSZ v Ústí nad Orlicí, z výsledku sociálního šetření ze dne 12.6.2013, přičemž dospěl k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce potřebuje pomoc při následujících základních životních potřebách: tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že má žalobce problémy mimo výše uvedené též v případě: orientace, částečně komunikace, výkon fyziologické potřeby. Žalovaný si poté vyžádal posudek PK MPSV v Hradci Králové a rozhodl tak, že odvolání zamítl a potvrdil zmíněné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když ve svém rozhodnutí vedle citace platné právní úpravy uvedl i posudkové zhodnocení a posudkový závěr jednak posudkové lékařské OSSZ v Ústí nad Orlicí ze dne 24.6.2013 a dále i posudkový závěr posudkové komise MPSV (dále jen „PK MPSV“) v Hradci Králové, když v odvolacím řízení si vyžádal tento posudek. Zároveň uvedl i to, že výsledky sociálního šetření provedené pracovníkem úřadu práce, byly zapracovány do posudku OSSZ, a že zdravotní stav žalobce byl proveden i s ohledem na toto provedené sociální šetření. Dospěl k závěru, že posudek PK MPSV byl komplexní, objektivní a přesvědčivý a byl stěžejním důkazním prostředkem.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se

vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Předmětem žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnutí o příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, přičemž i v tomto řízení platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Proto i v tomto řízení platila povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy uvést v něm důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Této povinnosti však zůstaly oba správní orgány dlužny.

V řízení byly sice shromážděny ty podklady, které zákon správnímu orgánu ukládá, tedy bylo provedeno sociální šetření a byl vyžádán posudek posudkové komise MPSV k posouzení stupně závislosti žalobce (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách), avšak tím nebyly povinnosti správního orgánu vyčerpány. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně v podstatě pouze obsahuje konstatování, že byla podaná žádost o příspěvek, dále byl popsán způsob získání podkladů pro rozhodnutí, přičemž z posudku posudkového lékaře OSSZ bylo konstatováno, že žalobce potřebuje pomoc při těchto základních potřebách: tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Závěrem bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že tento posudek se jeví jako úplný a přesvědčivý, a proto že „*bylo rozhodnuto, jak je výše uvedeno*“. Již v tomto rozhodnutí chybí hodnocení zmíněných podkladů, tj. nejsou v něm obsaženy vlastní úvahy správního orgánu týkající se hodnocení podkladů pro rozhodnutí, absentuje úvaha správního orgánu o zhodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby žalobce ve vztahu ke konkrétním skutečnostem zjištěných jak během sociálního šetření (tj. dle informace ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 12.6.2013, tak i skutečností obsažených v posudku posudkového lékaře OSSZ). Proto již toto rozhodnutí považuje soud za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Rovněž rozhodnutí žalovaného trpí uvedenou vadou zahrnující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.), kdy žalovaný tuto vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně pominul, přičemž odůvodnění jeho rozhodnutí obsahuje v podstatě rovněž pouze konstatování platné právní úpravy a dále konstatování závěrů posudkového lékaře OSSZ v Ústí nad Orlicí a posudku PK MPSV v Hradci Králové, který si žalovaný v tomto řízení vyžádal. Jak vyplývá z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce v něm namítl, že má problémy i v následujících oblastech: „*orientace, částečně komunikace, výkon fyziologické potřeby*“. Žalovaný se sice částečně vyjádřil k tomuto tvrzení, když uvedl: „*Posouzení lékařem OSSZ Ústí nad Orlicí považuje za objektivní, protože z posudkově medicínského hlediska nebyl při zjištěném zdravotní stavu důvod hodnotit základní životní potřeby orientace a komunikace jako nezvládané, protože epileptické záchvaty nejsou trvalého charakteru. Z prostudované dokumentace ani nevyplývalo posudkově významné zhoršení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu*“, avšak tento závěr žalovaného soud považuje za nedostatečný, když žalovaný neuvedl, jak k tomuto závěru

dospěl, přičemž rovněž v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí hodnocení zmíněných podkladů, tj. zejména i skutečnosti zjištěných v rámci provedeného sociálního šetření ze dne 12.6.2013.

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb. Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách). Proto při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány (např. ve vztahu k základní životní potřebě – orientace, o které se zmínil žalobce v odvolání, je zde stanoveno, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat). V uvedených rozhodnutí správních orgánů chybí toto hodnocení, když naopak podklady pro rozhodnutí zahrnují dostatek informací, které měly správní orgány v intenzích výše zmíněné platné právní úpravy vyhodnotit. Velmi obecné je i konstatování žalovaného o tom, že „*epileptické záchvaty nejsou trvalého charakteru*“, bez bližšího údaje, jak k tomuto závěru žalovaný dospěl, když naopak ze záznamu ze sociálního šetření vyplývají o tom, že potíže žalobce jsou spíše trvalého charakteru (např. konstatování o tom, že žalobce „*je stále doma, všude s doprovodem, nečte, místem a časem není orientovaný, ven pouze v doprovodu, ranní a večerní hygiena v doprovodu – pomáhá mamka*“ atd.).

V odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Žalovaný pak při rozhodování odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV. V této souvislosti je nutné konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje posudková komise MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely

přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn. že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV či vyžádání doplňujícího posudku od PK MPSV, který posudek pro uvedený účel vypracovala. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Je totiž nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63, který se sice vztahuje nikoliv ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej analogicky použít i v dané věci).

Krajský soud musí konstatovat, že i tento posudek PK MPSV, tedy podklad, ze kterého žalovaný vycházel, trpí výše uvedenými nedostatky, když sice odkazuje na zmíněné sociální šetření, avšak v souvislosti s uvedenou odvolací námitkou nedostatečně hodnotí schopnosti žalobce při zvládání základních životních potřeb, které v odvolání žalobce uvedl, tj. orientace, komunikace a výkon fyziologické potřeby. Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí obou správních orgánů v podstatě neobsahují konkrétní úvahy ve vztahu k hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobcem, a to zejména ve světle závěrů ze zmíněného provedeného sociálního šetření, které se mají týkat hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobce, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění zákonných hledisek podhodnocení nároku na příspěvek na sociální péči, když chybí i úvahy týkající se naplnění či nenaplnění hledisek uvedených v příloze 1 v citované prováděcí vyhlášky (vyhl. č. 505/2006 Sb.) ve vztahu ke zvládání zmíněných základních životních potřeb žalobce. Uvedené nedostatky způsobily i vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Žalobci nebylo možné pouze přisvědčit jeho argumentaci týkající se odkazu na zdravotní stav, ze které vycházel jiný správní orgán, a to Česká správa sociálního zabezpečení při rozhodování změny invalidity na III. stupeň. V řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, platí jiná právní úprava, přičemž posuzování nároku na důchod se řídí jinými hledisky než posuzování na příspěvek na péči.

Krajský soud dospěl k závěru, že obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a proto je musel zrušit pro vadu řízení a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/, § 78 odst. 1, 3 s.ř.s., § 78 odst. 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., kdy úspěšnému žalobci dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly a neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Žalobci byl ustanoven v řízení právní zástupce, přičemž jemu přiznal soud odměnu a náhradu hotových výdajů, a to za úkon právní služby – porada s klientem, převzetí a příprava zastoupení, s připočtením DPH, jejíž je zástupce plátcem (§ 35 odst. 8 s.ř.s., § 1, § 2, § 6, § 7, § 8, § 9, § 11, § 13 zákona č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. dubna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová